

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

TƯỜNG GIẤC MƠ NGƯỜI NGỌC RƠI CHÂU

Thạch Phá Thiên từ ngày cha mẹ đẻ chưa bao giờ có họ tên chính. Ai muốn kêu bằng Cầu Táp Chung cũng được, bằng đại tổng tử cũng xong, hay bằng Thạch Phá Thiên gì gì đi nữa, chàng cũng chẳng quan tâm. Hễ ai gọi chàng là chàng đáp liền, tuyệt không để ý đến người ta có khinh mạn mình hay không.

Sử bà bà khoan khoái vô cùng, mặt phấn khởi tinh thần nói:

-Kim ô đao pháp của ta đây ngay từ sáu năm về trước đã hoàn toàn lăm rồi. Có điều người sử đao pháp này nội lực phải cực kỳ thâm hậu, nếu không thì những chỗ biến ảo kỳ diệu chẳng thể phát huy được... Lần này bất ngờ gặp Đinh Bất Tứ ở trên sông Trường Giang. Lão quỷ đó mời ta lên đảo Bích Loa. Nếu không gây một cuộc ác đấu để hấn biết tay thì hấn không chịu chùn nhụt, Ta liền cùng A Tú luyện môn " Vô vọng thần chú".

Khi luyện thành rồi, ta sử Kim ô đao pháp còn thị sử... Ngọc thô kiếm pháp, thành thế mặt trời, mặt trăng vân chuyển.

Đừng nói một tên Đinh Bất Tứ nhỏ mọn, mà ngay những hạng lão yêu ở các bang môn tà đạo, hay những tay cao thủ đệ nhất những phái chính, tà, hễ nhìn thấy là sợ mất vía, cắm đầu chạy trốn chết. Chẳng ngờ chỉ vô ý một chút, A Tú bị nội tức chạy lạc đường. Ta hốt hoảng lại cứu thị rồi cả hai người cùng bị tẩu hỏa, biến thành phế nhân.

Sử bà bà vốn tính thẳng thắn. Mặt đã thu Thạch Phá Thiên làm đồ đệ là nói huych tẹt ra hết, chẳng giấu giếm gì.

Sử bà bà lại nói tiếp:

-May người được có một nội lực vô cùng thâm hậu. Người đúng là người có đủ tư cách để luyện Kim ô đao pháp. Đao pháp không giống như kiếm pháp. Kiếm pháp lấy sự mau lẹ nhẹ nhàng làm hay. Nhưng đao pháp lại cần đĩnh đạc thâm trọng làm cốt. Càn cân này nhẹ quá. Người phải lượm một càn cân khác lớn hơn và nặng hơn mới được.

Thạch Phá Thiên vâng lời, liền chạy vào rừng kiếm thì thấy một cây khá lớn đã gãy lưng chừng, chỉ còn lại đoạn gốc. Dưới gốc cây này còn một lưỡi đao chặt củi bỏ đó. Chàng cúi xuống lượm lưỡi đao lên xem thì thấy chuôi đao đã mục nát, mà lưỡi đao cũng mẻ cồm mẻ cồm.

Chàng chẳng hiểu con đao này ai bỏ đây từ bao giờ. Chàng nhắc lưỡi đao thấy nặng trĩu tay thì nghĩ bụng:

-Tuy đây chỉ là một con dao chặt củi đã han gỉ, nhưng cũng còn hơn là dùng cành cây để làm dao.

Thế rồi chàng nhổ lưỡi dao ra cắm vào một cành cây khác để làm cán xong, hăm hở chạy về.

Sử bà bà cùng A Tú thấy Thạch Phá Thiên cầm con dao chặt củi đã han gỉ chạy về thì không khỏi bật cười.

A Tú cười nói:

-Nhưng nhưng! Bữa nay quý phái mở lễ đại điển khai sơn mà dùng thanh "bảo đao" này để truyền võ công cho khai sơn đại đệ tử thì không khỏi... có điều khiếm khuyết.

Sử bà bà hỏi:

-Làm sao mà khiếm khuyết? Phái Kim ô ta rồi đây danh vang bốn bể tiếng dậy võ lâm toàn là nhờ ở thanh... "bảo đao" khởi nghiệp này. Ha ha!

Mụ nói đến hai chữ "bảo đao" rồi chính mình không nhịn được đoạn cả ba người cùng cười ồ.

Sử bà bà hỏi:

-Hay lắm! Bây giờ người hãy ghi nhớ. Đệ nhất chiêu về Kim ô đao pháp là "Khai môn chấp đạo".

Mụ lượm một cành cây giả làm đao thủ thế rồi nói:

-Chân tay ta bất lực, ra chiêu không được mau lẹ. Còn người xử chiêu càng mau càng tốt.

Thạch Phá Thiên giơ con dao chặt củi lên theo đúng cách thức ra chiêu thật mau.

Sử bà bà gật đầu nói:

-Hay lắm! Người thuộc chiêu thức rồi phải sử cho lẹ hơn nữa. Chiêu "khai sơn chấp đạo" này là để khắc chế chiêu "thương tùng nghinh khách" của phái Tuyết sơn. Bọn chúng giả nhân giả nghĩa nói là đón khách. Chúng ta nói thẳng ngay là đón giặc, vì đối phương xá dài hành lễ mà trong tâm lại là đạo tặc.

Chiêu thứ hai là "Mai Tuyết phùng hạ" để khắc chế chiêu "Mai Tuyết tranh xuân" của họ. Bọn phái Tuyết sơn dùng kiếm pháp nào là tuyết hoa sáu cánh, nào là hoa mai bảy đón. Chúng ta kêu chiêu này bằng "Mai tuyết phùng hạ" vì đến mùa hạ thì hoa tuyết còn gì là oai phong?

Chiêu "Mai tuyết tranh xuân" là một chiêu rất phức tạp. Lúc Thạch Phá Thiên còn ở Tổng đà bang Trường Lạc, chàng đã từng thấy Bạch Vạn Kiếm sử rồi. Kiếm quang tới tấp uy thế mãnh liệt. Còn chiêu "Mai Tuyết phùng hạ" này dùng vào đao pháp cũng chỉ trong chớp mắt là phóng trên ba đao, dưới ba đao, tả ba đao, hữu ba đao. Liền một lúc cộng mười hai đao. Chiêu thức này dùng một kinh lực mãnh liệt

và mau lẹ để giả trừ kiếm chiêu phức tạp của đối phương, tựa hồ ánh nắng mùa hạ rọi vào hoa tuyết từng điểm một.

Chiêu thứ ba là "Thiện quân áp đà" dùng để chế khắc chiêu thức "Song đã tây lai" của phái Tuyết sơn.

Chiêu thứ tư là "đại hải trầm sa" khắc chế "phong sa mãng mãng".

Chiêu thứ năm "Trưởng giả chiết chi" khắc chế chiêu "ám hương sơ ánh".

Mỗi chiêu đáp pháp đều có những tên gọi rất cổ quái và chiêu nào cũng phản lại với tên chiêu thức của phái Tuyết Sơn. Tuy những tên chiêu thức nghe có vẻ cổ quái, song đao pháp lại tinh diệu vô cùng!

Thạch Phá Thiên chẳng biết chữ gì, mà những tên chiêu thức về đao pháp và kiếm pháp đều là chữ sách, nên chàng chẳng hiểu gì hết và dĩ nhiên không thể nhớ được, chàng đành dụng tâm ghi nhớ lấy bộ vị cùng thủ thế lúc ra chiêu.

Sử bà bà miệng nói ty cất, chậm chạp sử chiêu thức.

Thạch Phá Thiên ra chiêu không đúng, lập tức mù sửa lại ngay. Bữa nay chàng học đao so với ngày học kiếm ở trong Miếu thổ địa khác nhau xa.

Sử bà bà truyền thụ cho chàng mười chiêu rồi đã cảm thấy cực kỳ nhọc mệt, mồ hôi nhễ nhại ướt đẫm thân thể để cho Thạch Phá Thiên tự luyện lấy.

Sau chừng nửa giờ, Sử bà bà lại tiếp tục truyền thụ cho chàng mười tám chiêu.

Đến lúc trời đã hoàng hôn mới truyền thụ xong bảy mươi hai chiêu.

Sử bà bà nói:

-Kiếm pháp Tuyết Sơn có bảy mươi hai chiêu. Võ công phái Kim ô ta chỗ nào cũng cần hơn họ một bậc, nghĩa là có bảy mươi ba chiêu để phá bảy mươi hai của đối phương. Vậy còn chiêu cuối cùng người hãy coi đây !

Mụ nói xong đưa cành cây lên cao chém thẳng xuống rồi nói tiếp:

-Khi người sử chiêu này cần phải nhảy lên không để cả thân mình cùng đè xuống.

Mụ liền dạy chàng nhảy vọt lên thế nào, vận kinh ra sao cùng là cách phong tỏa những khe hở để đối phương có thể do đó mà chạy trốn.

Thạch Phá Thiên trầm tư một lúc rồi hành động đúng như Sử bà bà. Chàng vọt lên đánh vù một tiếng. Người chàng đang lơ lửng trên không liên vung đao chém xuống. Lưỡi đao chưa tới mà dưới đất cát bụi bay mù. Cỏ đứt lá rụng tới bởi, bị đao phong cuốn lên như nhảy múa, quả nhiên uy lực mãnh liệt ghê người !

Thạch Phá Thiên chém xuống một nhát rồi thu thế đứng yên. Lúc chàng nhìn tới Sử bà bà thì thấy sắc mặt mụ lợt lạt. Chàng day lại nhìn A Tú thấy nàng mắt dương to, chân lộ đầm đìa tỏ vẻ rất đau lòng.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ. Chàng ấp úng hỏi Sử bà bà:

-Chiêu thức này tại hạ sử có đúng không?

Sử bà bà không nói gì. Hồi lâu mục mới vẫy tay đáp:

-Đúng rồi!

Mục ngẩng người ra một lúc rồi nói tiếp:

-Chiêu đó uy lực rất mạnh, không nên sử dụng một cách khinh suất để khỏi hại lầm người tốt.

Thạch Phá Thiên nói:

-Dạ dạ! Người tốt thì quyết không nên gia hại.

Tối hôm ấy lúc chàng nằm ngủ mà trong lòng vẫn còn nghĩ lui tới về bảy mươi ba chiêu đao pháp. Chàng quên cả vụ cường địch ở bên ngoài đang xục tìm. May mà đảo Tử yên này không rộng lớn mấy lại được cây cối rậm rạp, chẳng chịt lối đi. Bọn Bạch Vạn Kiếm không thể một lúc mà tìm tới nơi ngay được.

Mãi đến lúc trời đã bình minh, chàng liền trở dậy luyện tập đao pháp. Khi chàng luyện tới chiêu thứ bảy mươi ba, tung người lên không, vung đao chém xuống. Lần này uy lực càng mạnh hơn. Đao phong đập xuống mặt đất đánh bình một tiếng vang lên rất lớn.

Bỗng nghe A Tú lên tiếng:

-Sử ...Sử đại ca! Đại ca dậy sớm nhỉ?

Thạch Phá Thiên quay lại nhìn thấy A Tú đứng tựa cửa thạch động. Cặp mắt trong sáng của nàng đang chăm chăm ngó chàng. Chàng liền nói:

-Cô nương cũng dậy sớm nhỉ ?

A Tú hai má ửng hồng đáp:

-Tiểu muội tưởng chạy vào trong rừng một lúc cho mát mẻ và dẫn xương cốt. Nếu được đại ca cùng đi thì hay lắm.

Thạch Phá Thiên đáp:

-Được lắm! Kinh mạch toàn thân cô nương đã đả thông rồi, chính là lúc nên hoạt động.

Hai người liền xách vai đi vào trong rừng.

Đi chừng mười trượng thì đã vào đến chỗ rừng sâu. Lúc này ánh mặt trời chưa rọi tới, trong rừng mây mù lảng vảng chỉ trông thấy lơ mờ. Trên cây ngọn cỏ, khắp cả mình mẩy lẫn trên mặt A Tú tựa hồ bao phủ một tấm sa mỏng.

Trong rừng không một tiếng động ngoài tiếng bước chân sột sạt của hai người dẫm lên cỏ khô.

Đột nhiên Thạch Phá Thiên nghe thấy bên mình có tiếng nước nổ. Chàng quay đầu nhìn lại thì ra A Tú đang khóc. Những hạt châu trong như ngọc lăn qua má nàng từ từ nhỏ xuống, Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi ấp úng hỏi:

-A Tú cô nương!... Cô nương làm sao mà khóc?

A Tú không trả lời. Nàng đi thêm mấy bước rồi dang tay ra ôm lấy một cành cây khóc lóc thảm thiết hơn.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Tại sao vậy?... Có phải bà bà mắng cô nương không?

A Tú lắc đầu.

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

-Hay là trong mình cô khó ở?

A Tú lại lắc đầu.

Thạch Phá Thiên hỏi nàng đến bảy tám nguyên nhân mà lần nào nàng cũng chỉ đáp lại bằng cái lắc đầu.

Trong khoảng khắc này, chàng không có quyết định gì. Chàng ôn lại những việc đã qua. Những người đàn bà cùng ở với mình từ mẫu thân qua Thị Kiếm rồi Đinh Đang. Hoa Vạn Tử... đều là người mau lẹ. Thạch phu nhân Mẫn Nhu tuy tính nết ôn hoà, nhưng là người lớn bệ vệ. Chàng chưa thấy ai như A Tú là một vị cô nương xinh đẹp dịu dàng mà hay thẹn thỏ, nên chàng không biết đối đãi thế nào cho phải.

A Tú càng khóc lóc thì lòng chàng càng hoang mang, rồi gạn hỏi:

-Vì lẽ gì mà cô nương buồn rầu? Cô nương có thể nói cho tại hạ biết được không?

A Tú nức nở đáp:

-Mọi sự... đều tại... Sử đại ca không tốt... Sử đại ca còn hỏi gì nữa?

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi tự hỏi:

-Không hiểu mình đã làm lỗi điều chi?

Chàng đối với cô gái dịu dàng êm ái này một lòng kính cẩn. Nhưng chàng đã nói là chàng không tốt thì chàng yên trí ngay mình có điều gì làm lỗi.

Chàng cất giọng run run hỏi:

-A... A Tú cô nương!.. Tại hạ là một kẻ ngu xuẩn, đã làm điều sai quấy mà tự mình không hay. Xin cô nương nói cho tại hạ biết ... Tại hạ thực là đáng chết.

A Tú nước mắt đầm đìa quay lại nói:

-Đêm qua tiểu muội nằm mơ, nghĩ đến mà kinh. Sử ... đại ca đối với tiểu muội hung dữ!...

Nói tới đây nước mắt nàng tựa hồ một tràng hạt trên châu dứt dây từng hạt kế tiếp nhau rơi xuống.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ hỏi:

-Tại hạ đối với cô nương đã làm điều chi hung dữ?

A Tú vừa khóc vừa nói:

-Phải rồi! Tiểu muội nằm mơ thấy... Sử đại ca thi triển chiêu số của phái Kim Ô, từ trên không vung đao bổ xuống chém chết tiểu muội!!

Thạch Phá Thiên sững sốt đột nhiên vùng quyền lên đánh thật mạnh vào trước ngực mình hai mươi thoi rồi nói:

-Đáng chết lắm! Đáng chết lắm! Té ra tại hạ đã khùng bố cô nương trong giấc mộng.

A Tú đang khóc phải bật cười nói:

-Sử đại ca! Đó là tiểu muội nằm mơ đấy chứ. Trách đại ca thế nào được?

Thạch Phá Thiên thấy trên má trắng như ngọc của A Tú còn đọng lại mấy giọt lệ. Miệng cười tươi như hoa nở, những giọt lệ này tô điểm thêm cho vẻ đẹp của nàng, khiến người trông càng mê mẩn tâm thần.

Thạch Phá Thiên bất giác đứng ngây người ra.

A Tú hai má ửng hồng vì e thẹn. Người nàng hơi rung động, khiến cho mấy hạt lệ tự nhiên lăn xuống.

Nàng nói:

-Tiểu muội đã nằm mơ là hay trúng lắm. Vì thế mà tiểu muội sợ sau này sẽ có ngày đại ca sử chiêu đó làm chết tiểu muội thật.

Thạch Phá Thiên lắc đầu lia lịa nói:

-Không có! Không có! Tại hạ cam quyết không khi nào có được. Đừng nói tại hạ chẳng bao giờ hạ sát mà cô nương có giết tại hạ nữa, tại hạ cũng quyết không trả đòn...

A Tú lấy làm lạ ngắt lời:

-Tại sao tiểu muội có ý giết đại ca mà đại ca không trả đòn?

Thạch Phá Thiên giơ tay lên gãi đầu rồi ngớ ngẩn cười đáp:

-Tại hạ... cảm thấy rằng... bất luận cô nương sai bảo điều gì, tại hạ nhất nhất vâng theo. Khi cô nương đã muốn giết tại hạ mà tại hạ còn chống lại không để cô nương hạ sát tất nhiên cô nương chẳng đáng vui lòng. Chi bằng để cô nương hạ sát là hơn.

A Tú đứng thộn mặt ra. Nàng thấy Thạch Phá Thiên nói câu này với cả tấm lòng thành thực xuất phát từ tâm khảm thì không khỏi không cảm động. Mắt nàng lại đỏ hoe nàng hỏi:

-Tại sao... Sử đại ca lại tốt với tiểu muội đến thế?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Chỉ cầu sao cho cô nương được vui vẻ là tại hạ lấy làm mãn nguyện lắm rồi A Tú cô nương! Tại hạ chỉ mong ngày nào cũng được trông thấy cô nương!

Trong bụng chàng nghĩ thế nào là ngoài miệng nói ra như vậy.

A Tú tuy còn nhỏ hơn Thạch Phá Thiên mấy tuổi nhưng về nhân tình thế thái nàng lại hiểu hơn chàng nhiều.

Nàng nghe chàng nói như vậy thì biết ngay chàng muốn tỏ tình ý muốn cùng mình tính chuyện chung thân kết thành quyến thuộc bất giác bên lên vô cùng mặt đỏ ra đến mang tai, rồi từ từ cúi đầu xuống.

Một lúc lâu, cả hai người, đều im lặng. Sau A Tú vẫn cúi đầu, nàng nói:

-Tiểu muội biết đại ca là người tốt. Huống chi ở trong con thuyền đó... Chúng ta... cùng gối đầu ... Tiểu muội ... thà chết, chứ không chịu theo người khác.

Ý nàng muốn nói : Trong cũi u minh, dường như trời đã an bài, đại ca bị trói chặt mà lại chui vào chỗ nằm của tiểu muội, ngủ chung một đêm. Những câu này chưa thốt ra. Nàng nói đến câu: "Chúng ta... cùng gối đầu" rồi mấy câu sau nói nhỏ đi như tiếng muỗi vo ve cơ hồ nghe không rõ.

Thạch Phá Thiên không hiểu đó là những lời minh thệ của A Tú, nhưng chàng cũng biết mấy câu đó là nàng đối với mình rất tốt. Chàng vui sướng như mở cờ trong bụng, nói ngay:

-Giả tử trên đảo này chỉ có ba người là nhưng nhưng, cô nương và tại hạ thì hay biết chương nào! Chúng ta vĩnh viễn ở đây với nhau. Nhưng lại còn Bạch Vạn Kiếm, nào Đinh Bất Tam gia gia... khiến cho bọn mình lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

A Tú ngừng đầu lên nói:

-Dù Đinh Bất Tam hay Bạch sư phó, tiểu muội cũng không sợ, mà chỉ sợ đại ca giết tiểu muội thôi.

Thạch Phá Thiên vội nói:

-Chẳng thà tại hạ tự sát trước, chứ quyết không đụng đến một ngón tay của cô nương.

A Tú giơ tay mình lên nhìn.

Lúc này ánh mặt trời đã xuyên qua kẽ lá chiếu vào trong rừng, rọi mấy ngón tay A Tú coi bóng loáng như ngọc.

Thạch Phá Thiên không nhịn được nữa, nắm lấy tay nàng đặt lên môi mà hôn mạnh một cái.

A Tú la lên một tiếng :

-Úi chao!

Nàng vội rút tay về. Nội tức lại chạy lạc đường, chân tay rã rời, nàng tựa vào gốc cây thở hồng hộc.

Thạch Phá Thiên sợ nàng tức giận vội nói:

A Tú cô nương! Cô nương đừng trách. Tại hạ... Tại hạ thực không ... có ý làm điều tội lỗi với cô nương.

oOo